

สำนักงานตรวจสอบภายใน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย	
เลขรับ.....	677
วันที่.....	28/08/2569
เวลา.....	09:20 น.

ที่ อว ๐๖๕๕/๑๐๔๗

ถึง หัวหน้าหน่วยงานในสังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

พร้อมหนังสือนี้ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ขอส่งสำเนาบทความวิชาการทางกฎหมาย จำนวน ๒ บทความ ในหัวข้อเรื่องต้นไม้ล้มทับรถของส่วนราชการขณะเดินทาง ทำให้เกิดอุบัติเหตุ เจ้าหน้าที่ต้องรับผิดชอบทางละเมิดหรือไม่ และหัวข้อเรื่องข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ ไม่อยู่ปฏิบัติหน้าที่ราชการติดต่อกันหลายวันโดยไม่มีเหตุอันสมควร ถือเป็นการกระทำผิดวินัยหรือไม่ มาเพื่อโปรดทราบ และขอให้ท่านเผยแพร่ให้บุคลากรในสังกัดหน่วยงานของท่านได้รับทราบ เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติราชการที่ดีให้กับบุคลากรของมหาวิทยาลัย และเพื่อบุคลากรจะได้ระมัดระวังการประพฤติปฏิบัติตนทั้งในหน้าที่ราชการหรือความประพฤติส่วนตัวให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ และแบบแผนของทางราชการ

25/08/2569
16:01:49 +07'00'
DID-F65E293633

กองบริหารงานบุคคล

โทร. ๐ ๗๔๓๑ ๗๑๔๕

โทรสาร ๐ ๗๔๓๑ ๗๑๔๙

เรียน ผู้อำนวยการสำนักงานตรวจสอบภายใน
ด้วยกองบริหารงานบุคคล แจ้ง ปชส.
เผยแพร่บทความวิชาการ จำนวน 2 บทความ
จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและพิจารณา
เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไปแจ้ง ปชส. บุคลากร

28/08/2569
09:25:57 +07'00'
DID-BFD72EA0FC

วิจิตร

ทราบแล้ว, จัดทำ
อินโฟกราฟฟิคเผยแพร่
ในเว็บบอร์ด
นพ
รณธนา
31 ส.ค. ๖๙

ต้นไม้ม้ล้มทับรถของส่วนราชการขณะเดินทางทำให้เกิดอุบัติเหตุ เจ้าหน้าที่ต้องรับผิดชอบ ทางละเมิดหรือไม่

นางสาวอัจฉรา เจริญวิริยะภาพ

กองบริหารงานบุคคล

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

กรณีการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดที่จะนำมาเผยแพร่ในเรื่องนี้ เป็นอุทาหรณ์ให้กับข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย พนักงานราชการ และบุคลากรที่ปฏิบัติงานในหน่วยงานราชการว่าการขั้บรถยนต์ของทางราชการ (รถหลวง) เพื่อไปปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาโดยชอบแล้ว หากเกิดอุบัติเหตุสุดวิสัยจากธรรมชาติในระหว่างการเดินทาง เจ้าหน้าที่ผู้นั้นจะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายให้กับทางราชการหรือไม่ อย่างไร

ข้อเท็จจริงในเรื่องนี้มีว่า นายสติ พลอดภัย เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตำแหน่งพนักงานขั้บรถยนต์สังกัดหน่วยงานเอ มหาวิทยาลัยบี ได้รับคำสั่งโดยชอบจากผู้บังคับบัญชาให้นำรถยนต์ส่วนกลางของมหาวิทยาลัยบี เดินทางไปติดต่อราชการ ณ หน่วยงานราชการอีกแห่งหนึ่ง ก่อนการเดินทางนายสติ พลอดภัยได้มีการตรวจสอบความพร้อมของสภาพรถยนต์ โดยการทดสอบระบบเบรก ไฟ แสงสว่าง ที่ปิดน้ำฝน และน้ำในหม้อน้ำ ขณะออกเดินทางสภาพถนนมีสภาพปกติ ไม่มีฝนตกแต่อย่างใด ซึ่งนายสติ พลอดภัย ได้ขับรถยนต์ของทางราชการเดินทางไปตามเส้นทางปกติด้วยความเร็วตามที่กฎหมายกำหนด แต่เมื่อเดินทางถึงจุดที่เกิดเหตุได้เกิดพายุฝนฟ้าคะนองและลมกระโชกแรงอย่างกะทันหัน เป็นเหตุให้ต้นไม้ขนาดใหญ่หักล้มทับกระจกด้านหน้าแตก เก้งด้านหน้ายุบ แต่ไม่มีบุคคลใดได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิต หลังจากเกิดอุบัติเหตุดังกล่าวแล้ว นายสติ พลอดภัย ได้ดำเนินการแจ้งความเพื่อลงบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐาน

จากการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดชอบทางละเมิด ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติได้ว่า นายสติ พลอดภัย ได้ขั้บรถยนต์ของทางราชการไปปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาโดยชอบ และในขณะที่เกิดเหตุนายสติ พลอดภัย ได้ใช้ความระมัดระวังในการขับขีตามวิสัยและพฤติการณ์ของคนขับรถทั่วไปแล้ว เหตุที่เกิดขึ้นเกิดจากภัยธรรมชาติ (ลมพายุ) ที่ไม่มีใครสามารถคาดเห็นหรือป้องกันได้ล่วงหน้า อันถือเป็นเหตุสุดวิสัย อีกทั้งก่อนการเดินทางนายสติ พลอดภัย ได้ทำการตรวจสอบสภาพความพร้อมของรถยนต์คันดังกล่าวด้วยแล้ว

คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดจึงมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า การที่รถยนต์ของทางราชการได้รับความเสียหายจากเหตุต้นไม้ม้ล้มทับในครั้งนี้ นายสติ พลอดภัย จะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายไหมทดแทนทางละเมิดให้กับมหาวิทยาลัยบี ตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ หรือไม่

ผลการสอบสวนเป็นที่ยุติว่า นายสติ พลอดภัย ตำแหน่งพนักงานขั้บรถยนต์ มีหน้าที่ขั้บรถยนต์ของทางราชการ ต่อมาได้นำรถยนต์ส่วนกลางออกไปติดต่อต่อราชการกับหน่วยงานราชการอีกแห่งหนึ่ง

ตามที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชา จึงเป็นการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเจ้าหน้าที่ของรัฐ เมื่อขณะขับรถยนต์ นายสติ พลอดภัย ได้ใช้ความระมัดระวังตามวิสัยและพฤติการณ์ของผู้มีหน้าที่เช่นนั้นแล้ว และเหตุของอุบัติเหตุจากต้นไม้นั้นมิได้เกิดจากความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง หรือเจตนาของนายสติ พลอดภัย แต่เป็นผลมาจากภัยธรรมชาติอันเป็น "เหตุสุดวิสัย" ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘ ซึ่งหมายถึง เหตุใดๆ อันจะเกิดขึ้นก็ดี จะให้ผลร้ายแรงจำต้องเป็นไปก็ดี ไม่มีใครจะป้องกันได้ แม้ทั้งบุคคลผู้ต้องประสบหรือใกล้จะต้องประสบเหตุนั้น จะได้จัดการระมัดระวังตามสมควร อันพึงคาดหมายได้จากบุคคลในฐานะและภาวะเช่นนั้น

ดังนั้น เมื่อนายสติ พลอดภัย ไม่ได้กระทำการโดยเจตนาหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ในการปฏิบัติหน้าที่ หน่วยงานราชการจึงไม่อาจเรียกให้ นายสติ พลอดภัย ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายต่อการรถยนต์ของทางราชการได้ ตามมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ความเสียหายของรถราชการในกรณีนี้ มหาวิทยาลัยปิจจึงต้องเป็นผู้รับภาระความเสียหายในการซ่อมแซมรถยนต์ดังกล่าวเอง

ข้อสังเกต: การที่จะพิจารณาว่าเจ้าหน้าที่ต้องรับผิดทางละเมิดต่อหน่วยงานรัฐหรือไม่ มีหลักในการพิจารณาตามแนวคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คือ ต้องพิจารณาว่าข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ในขณะเกิดเหตุ นั้น เจ้าหน้าที่กระทำการปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือไม่ และได้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความระมัดระวังตามวิสัยที่คนทั่วไปพึงกระทำแล้วหรือไม่ ดังเช่นกรณีตามอุทธรณ์หากเจ้าหน้าที่ขับรถด้วยความเร็วเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด ขับรถขณะมีเมามา หรือฝ่าฝืนสัญญาณไฟจราจร แล้วเกิดอุบัติเหตุ แม้จะเป็นช่วงฝนตกหนัก พฤติการณ์เช่นนั้นอาจถูกวินิจฉัยว่าเป็นความ "ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง" ซึ่งทำให้เจ้าหน้าที่ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่าย แต่ถ้าเจ้าหน้าที่ขับขี่โดยชอบด้วยกฎหมายจราจรแล้ว เหตุเกิดจากภัยธรรมชาติที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ย่อมถือเป็นเหตุสุดวิสัยที่เจ้าหน้าที่ไม่ต้องรับผิดทางละเมิดแต่ประการใด และหากการกระทำของเจ้าหน้าที่ดังกล่าวไม่ได้เป็นการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ แต่ได้ก่อให้เกิดความเสียหายต่อบุคคลภายนอก เช่น นำรถยนต์ราชการออกไปโดยไม่ได้รับอนุญาตและเกิดการเฉี่ยวชนคนได้รับบาดเจ็บ เจ้าหน้าที่จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายเป็นการเฉพาะตัว

๑. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘ บัญญัติว่า คำว่า “เหตุสุดวิสัย” หมายความว่า เหตุใดๆ อันจะเกิดขึ้นก็ดี จะให้ผลพิบัติก็ดี เป็นเหตุที่ไม่อาจป้องกันได้แม้ทั้งบุคคลผู้ต้องประสบหรือใกล้จะต้องประสบเหตุนั้น จะได้จัดการระมัดระวังตามสมควรอันพึงคาดหมายได้จากบุคคลในฐานะและภาวะเช่นนั้น”

๒. พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๖ บัญญัติว่า “ถ้าการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ มิใช่การกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ เจ้าหน้าที่ต้องรับผิดชอบในการนั้นเป็นการเฉพาะตัว ในกรณีนี้ผู้เสียหายอาจฟ้องเจ้าหน้าที่ของรัฐได้โดยตรง แต่จะฟ้องหน่วยงานของรัฐไม่ได้” มาตรา ๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายเพื่อการละเมิดของเจ้าหน้าที่ ให้หน่วยงานของรัฐมีสิทธิเรียกให้เจ้าหน้าที่ผู้ทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวแก่หน่วยงานของรัฐได้ ถ้าเจ้าหน้าที่ได้กระทำการนั้นไปด้วยความจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง”

๓. พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในกรณีที่เจ้าหน้าที่เป็นผู้กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานของรัฐที่ผู้นั้นอยู่ในสังกัดหรือไม่ ถ้าเป็นการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากเจ้าหน้าที่ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม แต่ถ้ามิใช่การกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์”

(คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๓๒๒/๒๕๖๖)

ข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ไม่อยู่ปฏิบัติหน้าที่ราชการติดต่อกันหลายวัน โดยไม่มีเหตุอันสมควร ถือเป็นการกระทำผิดวินัยหรือไม่

นางสาวอัจฉรา เจริญวิริยะภาพ

กองบริหารงานบุคคล

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

กรณีการสอบสวนวินัยที่จะนำมาเผยแพร่ในเรื่องนี้ เป็นอุทาหรณ์ให้กับข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย พนักงานราชการ และบุคลากรที่ปฏิบัติงานในหน่วยงานราชการเกี่ยวกับการละทิ้งหน้าที่หรือการขาดราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ซึ่งการมาปฏิบัติราชการตามวันเวลาที่ทางราชการกำหนดถือเป็นวินัยพื้นฐานสำคัญในการปฏิบัติราชการ

ข้อเท็จจริงในเรื่องนี้มีว่า นายชยัน ไม่จริง เป็นพนักงานราชการ ตำแหน่งผู้ปฏิบัติงานทั่วไป สังกัดคณะหนึ่ง มหาวิทยาลัยสอง มีหน้าที่รับผิดชอบงานสารบรรณของคณะหนึ่งและต้องปฏิบัติงานตามเวลาการปฏิบัติราชการปกติ ตามสัญญาจ้างพนักงานราชการและคำสั่งจ้างของมหาวิทยาลัยสอง ไม่ได้เข้าทำงานในคณะหนึ่งตั้งแต่วันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๖ ต่อมาในวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๖๖ นายชยัน ไม่จริง ได้เสนอใบลาป่วยในระบบอิเล็กทรอนิกส์เพื่อขอลาป่วยระหว่างวันที่ ๑ - ๕ พฤษภาคม ๒๕๖๖ ต่อคณะบดีคณะหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีอำนาจอนุญาตการลา ต่อมาในวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๖๖ คณะบดีคณะหนึ่งได้พิจารณาอนุญาตให้นายชยัน ไม่จริง ลาป่วย ระหว่างวันที่ ๑ - ๕ พฤษภาคม ๒๕๖๖ แต่ปรากฏว่าเมื่อครบกำหนดวันสุดท้ายที่ นายชยัน ไม่จริง ได้รับอนุญาตให้ลาป่วย นายชยัน ไม่จริง ก็ยังมีได้กลับเข้าทำงานในคณะหนึ่ง โดยละทิ้งการทำงานติดต่อกัน ตั้งแต่วันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๖๖ ถึงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๖๖ และไม่ได้ยื่นใบลาหรือแจ้งเหตุผลความจำเป็นให้ผู้บังคับบัญชาทราบแต่อย่างใด เมื่อผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงานพยายามติดต่อทางโทรศัพท์และช่องทางสื่อสารอื่นก็ไม่สามารถติดต่อได้ ส่งผลให้งานจัดทำแผนโครงการที่นายชยัน ไม่จริง รับผิดชอบนั้น เกิดความล่าช้าและเสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง มหาวิทยาลัยสอง จึงแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณาว่าการกระทำของ นายชยัน ไม่จริง เป็นความผิดวินัยหรือไม่

จากการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน ข้อเท็จจริงจากการสอบสวนรับฟังเป็นยุติได้ว่า นายชยัน ไม่จริง ได้ขาดการปฏิบัติงานติดต่อกันเกินกว่าเจ็ดวัน สำหรับตำแหน่งที่ส่วนราชการกำหนดวันเวลาทำงาน ซึ่งปรากฏหลักฐานว่าไม่มาปฏิบัติงานตามรายงานการลงเวลาปฏิบัติราชการ โดยไม่มีใบลาและไม่ได้แจ้งเหตุจำเป็นอันสมควรแก่ผู้บังคับบัญชา ซึ่งนายชยัน ไม่จริง อ้างในภายหลังว่าประสบปัญหาหนี้สินและความเครียดส่วนตัว แต่จากการสอบสวนไม่ปรากฏว่ามีเหตุจำเป็นเร่งด่วนถึงขนาดไม่สามารถแจ้งหรือส่งใบลาตามระเบียบการลาของพนักงานราชการได้

คณะกรรมการสอบสวนจึงมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า การกระทำของนายชยัน ไม่จริง เป็นความผิดวินัยฐานใดหรือไม่ และควรได้รับโทษสถานใด เพียงใด

ผลการสอบสวนเป็นที่ยุติว่า การที่ นายชยัน ไม่จริง ซึ่งเป็นพนักงานราชการได้ขาดงานติดต่อกันเกินกว่าเจ็ดวัน ในช่วงเวลาที่มีภาระงานสำคัญต้องรับผิดชอบจนก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรและไม่ปฏิบัติตามระเบียบการลา จึงถือเป็นการเจตนา

ละทิ้งหรือทอดทิ้งการทำงานเป็นเวลาติดต่อกันเกินกว่าเจ็ดวัน สำหรับตำแหน่งที่ส่วนราชการกำหนดวันเวลาทำงาน ตามความในข้อ ๒๔ (๖) ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยพนักงานราชการ พ.ศ. ๒๕๔๗ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงคือ ไล่ออก ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยพนักงานราชการ พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๒๕ วรรคหนึ่ง ประกอบกับประกาศคณะกรรมการบริหารพนักงานราชการ เรื่อง แนวทางการดำเนินการทางวินัยพนักงานราชการ พ.ศ. ๒๕๕๙ ข้อ ๘ (๓) และ ข้อ ๑๐ (๔)

ดังนั้น อุทาหรณ์จากการสอบสวนวินัยเรื่องนี้ มีข้อพึงระวังว่า การปฏิบัติงานในหน่วยงานราชการ พนักงานราชการ รวมถึงบุคลากรทุกคนมีหน้าที่ต้องมาปฏิบัติงานตามวันเวลาที่ทางราชการกำหนด หากมีกิจจำเป็นหรือเจ็บป่วยจะต้องยื่นใบลาหรือแจ้งเหตุผลให้ผู้บังคับบัญชาทราบตามระเบียบโดยเร็ว การละทิ้งหน้าที่โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรแม้เพียงไม่กี่วันแต่ส่งผลกระทบต่อภารกิจราชการ ก็เป็นเหตุให้ถูกลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงถึงขั้นไล่ออกได้

๑. ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยพนักงานราชการ พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๒๔ (๖) กำหนดว่า “การกระทำความผิดดังต่อไปนี้ ถือว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ... (๖) ละทิ้งหรือทอดทิ้งการทำงานเป็นเวลาติดต่อกันเกินกว่าเจ็ดวัน สำหรับตำแหน่งที่ส่วนราชการกำหนดวันเวลามาทำงาน ...”

๒. ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยพนักงานราชการ พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๒๔ (๖) กำหนดว่า “เมื่อมีกรณีที่พนักงานราชการถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้หัวหน้าส่วนราชการจัดให้มีคณะกรรมการสอบสวนเพื่อดำเนินการสอบสวนโดยเร็ว และต้องให้โอกาสพนักงานราชการที่ถูกกล่าวหาชี้แจงและแสดงพยานหลักฐานเพื่อให้เกิดความเป็นธรรม ในกรณีที่ผลการสอบสวนปรากฏว่าพนักงานราชการผู้นั้นกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้หัวหน้าส่วนราชการมีคำสั่งไล่ออก แต่ถ้าไม่มีมูลกระทำความผิดให้สั่งยุติเรื่อง”

๓. ประกาศคณะกรรมการบริหารพนักงานราชการ เรื่อง แนวทางการดำเนินการทางวินัยพนักงานราชการ พ.ศ. ๒๕๕๙ ข้อ ๘ (๓) กำหนดว่า “เมื่อหัวหน้าส่วนราชการเห็นว่าการสอบสวนเสร็จสิ้นแล้ว ให้พิจารณาสั่งการหรือดำเนินการดังต่อไปนี้ ... (๓) ในกรณีที่เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้สั่งลงโทษไล่ออก”

๔. ประกาศคณะกรรมการบริหารพนักงานราชการ เรื่อง แนวทางการดำเนินการทางวินัยพนักงานราชการ พ.ศ. ๒๕๕๙ ข้อ ๑๐ วรรคหนึ่ง (๔) กำหนดว่า “ให้หัวหน้าส่วนราชการมีอำนาจสั่งลงโทษทางวินัยพนักงานราชการได้ดังต่อไปนี้ ... (๔) ไล่ออก”

(คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ พ. ๕/๒๕๖๒)